

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 434/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti M., a. s., B., zastúpenej U., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. J. Č., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 2176/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti M., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. augusta 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti M., a. s. (ďalej len „sťažovateľ'ka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie

svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 2176/2006 [ďalej aj „napadnuté konanie“ (v petite sťažnosti je omylom uvedená nesprávna sp. zn. 6 Er 2176/2004, pozn.)].

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

„Na Okresnom súde v Prešove prebieha pod sp. zn. 6 Er 2176/2006 exekučné konanie vedené v prospech oprávneného, spoločnosti M., a. s. (ďalej len „Sťažovateľ“) a v neprospech povinných 1. T., s. r. o., 2. V. Č., 3. JUDr. P. B. pre vymoženie 1.317.584,24 Sk s prísl.

Dňa 29. 06. 2006 vydal Okresný súd Prešov poverenie pre súdneho exekútora RNDr. J. P. na vykonanie exekúcie č. 5707 022182 v prospech sťažovateľa a v neprospech povinných 1/ T., s. r. o., 2/ V. Č., 3/ JUDr. P. B. pre vymoženie 1.317.584,24 Sk s prísl.

Povinný 3/ podal dňa 18. 07. 2006 návrh na odklad exekúcie. Povinný 3/ je advokátom. V čase podania návrhu na vykonanie exekúcie disponoval obchodnými podielmi v rôznych obchodných spoločnostiach. Exekúcia bola vedená popri nehnuteľnom majetku povinného 3/ aj na jeho obchodné podiely v spoločnostiach F., s. r. o..., a P., s. r. o... V spoločnosti F., s. r. o. už povinný v 3. rade od roku 2007 nevystupuje.

Do dnešného dňa Okresný súd v Prešove o návrhu povinného na odklad exekúcie nerozhodol.

Z dôvodu úmrtia RNDr. J. P. bol Slovenskou komorou exekútorov dňa 14. 12. 2009 ustanovený ako náhradný exekútor JUDr. P. H...

Sťažovateľ podal dňa 15. 03. 2010 návrh na zmenu súdneho exekútora, o ktorom Okresný súd Prešov rozhodol dňa 08. 07. 2011, č. k. 6 Er 2176/2004, t. j. takmer 17 mesiacov po podaní predmetného návrhu.“

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že:

„Sťažovateľ zaslal Predsedníčke Okresného súdu v Prešove dňa 24. 06. 2011 v zmysle ustanovenia § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov sťažnosť na prietahy v konaní.

Odpoveď na predmetnú sťažnosť zo dňa 14. 07. 2011 obsahuje konštatovanie o dôvodnosti sťažnosti na prietahy v konaní a vyrozumenie Okresného súdu v Prešove o vydaní rozhodnutia o zmene súdneho exekútora ako aj prísľub, že o návrhu o odklad exekúcie bude rozhodnuté v krátkej lehote.

Prietahy v konaní boli vysvetľované s poukazom na dlhodobú práceneschopnosť vyššieho súdneho úradníka, zaťaženosťou ďalších zamestnancov a inými objektívnymi skutočnosťami.

Prietahy v konaní naďalej pretrvávajú.

Vzhľadom na vyššie spomenuté je sťažovateľ presvedčený, že v konaní sú zo strany porušovateľa spôsobované neodôvodnené a aj naďalej trvajúce prietahy. Sťažovateľ má za to, že súd v tejto veci nekoná viac ako 5 rokov.“

Na základe uvedených skutočností sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, súčasne navrhla, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov a aby jej priznal finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € a úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sa namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Ústavný súd konštatuje, že hoci sťažovateľka v petite sťažnosti namieta prietahy v konaní, resp. exekučnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 6 Er 2176/2006, z obsahu sťažnosti vyplýva, že v skutočnosti namieta prietahy v postupe okresného súdu pri rozhodovaní o návrhu povinného v 3. rade na odklad exekúcie, o ktorom podľa jej tvrdenia okresný súd dosiaľ nerozhodol, a ďalej namieta prietahy v postupe okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o jej návrhu na zmenu súdneho exekútora z 15. marca 2010.

Ústavný súd zo sťažnosti, z jej príloh a najmä z vyžiadaného súvisiaceho súdneho spisu okresného súdu zistil, že súdny exekútor RNDr. J. P. podal 26. júna 2006 osobne okresnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného

(sťažovateľka, pozn.) proti povinným v 1.-3. rade. Okresný súd 29. júna 2006 vydal poverenie na vykonanie exekúcie, ktoré súdny exekútor prevzal 6. júla 2006. Okresnému súdu bol 18. júla 2006 doručený návrh povinného v 3. rade na odklad exekúcie. K uvedenému návrhu sa sťažovateľka vyjadrila podaním doručeným okresnému súdu 14. januára 2007 doplneným 16. januára 2007. Okresný súd uznesením z 26. februára 2007 rozhodol, že odklad exekúcie navrhnutý povinným v 3. rade nepovoľuje, pričom toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 7. marca 2007, a právny zástupca sťažovateľky ho prevzal 5. marca 2007.

Vzhľadom na uvedené, pokiaľ sťažovateľka namieta priet'ahy v konaní o návrhu povinného v 3. rade o odklad exekúcie, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Zo sťažnosti, z jej príloh a zo zapožičaného spisu okresného súdu ďalej vyplýva, že o návrhu sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora z 15. marca 2010 (v súdnom spise uvedené, že fotokópia tohto návrhu bola do spisu vložená až 3. januára 2011) okresný súd rozhodol uznesením z 8. júla 2011 tak, že jej návrhu na zmenu exekútora vyhovel.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľka sa na priet'ahy pri rozhodovaní o tomto návrhu sťažovala sťažnosťou z 24. júna 2011 adresovanou predsedníčke okresného súdu. Po podaní tejto sťažnosti bolo o predmetnom návrhu na zmenu exekútora, ako už bolo uvedené, rozhodnuté uznesením z 8. júla 2011, okrem toho predsedníčka okresného súdu 14. júla 2011 vložila do súdneho spisu upozornenie s nariadením zákonnej sudkyňi „*vo veci plynulo konať a vykonávať v spise procesné úkony smerujúce k rozhodnutiu o návrhoch účastníkov*“. Okresný súd následne 19. júla 2011 expedoval pôvodnému exekútorovi JUDr. P. H. výzvu na zaslanie vyúčtovania trov exekúcie.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého mala sťažovateľka právo podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, sa

v okolnostiach posudzovanej veci prejavilo ako účinný prostriedok nápravy, ktorý mala sťažovateľka k dispozícii a aj ho využila ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu musí sťažnosť smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Je nesporné, že po upozornení predsedníčky okresného súdu na prietahy po prijatí príslušných opatrení začal okresný súd vo veci konať, čo ústavnému súdu umožňuje vysloviť záver, že stav namietaného konania v čase predbežného prerokovania sťažnosti je taký, že došlo k odstráneniu nežiaduceho stavu zapríčineného dovtedajšou nečinnosťou, resp. neefektívnou činnosťou okresného súdu. To podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach danej veci znamená, že sťažnosť je aj v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto posudzovanie včasnosti jej podania z hľadiska dodržania lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde od doručenia odpovede predsedníčky okresného súdu na sťažnosť na prietahy v predmetnom konaní právnenému zástupcovi sťažovateľky je v danej veci bez právneho významu.

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po predbežnom prerokovaní sťažnosti rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľka v tejto veci predložila ústavnému súdu novú sťažnosť, ale len za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania bol okresný súd nečinný alebo postupoval neefektívne.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2011